

gaae ind paa Kyslingernes Andragende om at maatte danne en Frimenighed indenfor Folkelirkens Grændse. Han ansførte som Grund, at det ikke kunde stee efter den nu gjældende Lovgivning, men den ærede Kultusminister har dog et Middel ihænde til at raade Bod derpaa; han kan jo bidrage Sit til, at den kirkelige Lovgivning kan blive forandret i den Henseende; vil han det ikke ved en almindelig Lov, saa har han det i sin Haand at komme med en særlig Lov for dette enkelte Tilfælde. Jeg troer derfor ikke, at det er nogen Undskyldning for den ærede Minister, naar han siger, at det ligger udenfor den kirkelige Lovgivning, og naar han troer dermed at kunne afflaae et Dusst, der næres saa varmt af saamange Mennesker, der nu søle sig saa bethymrede ved Tanken om at skulle miste den Præst, som de have sluttet sig til i saa lang Tid.

De øvrige Bemærkninger af Ministeren have mindre Betydning, og det forekommer mig at de tilbeels ere besvarede af den Taler (Bloug), som før havde Ordet. Der er kun een Ytring, som jeg skal udtale mig om. Naar den ærede Minister troer, at Folket virkelig finder sig fuldkommen tilfredsstillt ved den kirkelige Anordning af 2den October 1862, saa tager han meget feil. Den ærede Minister veed godt fra Forhandlingerne her i Thinget, hvad det er, man har mod den Anordning, at det nemlig ikke saameget er dens Indhold, man havde Noget imod — imidlertid blev dog ogsaa Noget af dens Indhold forandret ved den Lov, der blev vedtagen her, men hvorpaa det kongelige Veto blev anvendt —, men at det navnlig er Formen, idet man anseer Kirkebestyrelsen for uberettiget til at udstede den Slags Anordninger, hvormod man vilde have Bestemmelsen hævedt ved Lov.

Krieger: Jeg troer dog, at den ærede Kirke- og Underviisningsminister havde god Grund til at gjøre bestemt Indsigelse mod den Naade, hvorpaa Forslagsstilleren paaberaabte sig en formeentlig Grundsatning, som skulde være vel ikke gennemført, men dog flaaet fast ved Loven af 4de April 1855. Jeg troer nu overhovedet ikke, at en Lov nogensinde har det Formaal, at flaae Grundsatninger fast, undtagen

netop ved dens samtidige Gjennemførelse. De Grundsatninger, som en Lov gennemfører, flaaer den fast, men en Lov stiller sig ikke den Opgave at flaae en Grundsatning fast, naar den ikke gennemfører den. I Grundlove kjende vi dertil — der er Mange, der have anseet det for mindre heldigt —, men det ligger tilbeels i Grundloves Natur, at de fornøstgviis kunne stille sig den Opgave, at flaae Grundsatninger fast og saa overlade til den almindelige Lovgivning at gennemføre dem, men en almindelig Lov er, om jeg saa maa sige, for ringe til saaledes at flaae Grundsatninger fast uden at gennemføre dem; den skal udføre sin Opgave eller lade Opgaven ligge. De Enkelte, der stemme for en Lov, kunne mene, at den Lov kun for en Deel gennemfører deres egen Grundsatning — det er noget ganske Andet —, men en Lov gennemfører altid sin Grundsatning; ellers gjør den slet Intet, og naar man derfor spørger, hvilke Grundsatninger Loven af 4de April 1855 har flaaet fast, hvad Loven af 4de April 1855 har villet, skal man netop holde sig til dens Bestemmelser, og fremfor Alt til dens Bestemmelser i § 2: „Den Paagjældende bør træffe fornøden Aftale om Sagen med den for en vis Menighed beskikkede Præst, af hvem han ønsker de kirkelige Handlinger for sit Vedkommende udførte, og til hvem han ønsker at vende sig som sin Sjælesørger.“ Det er Lovens Grundsatning, og den har den gennemført. Naar den ærede Forslagsstiller udtalte, at man kun, for at Tiden ikke skulde blive for kort, holdt andre Forslag tilbage, saa troer jeg ikke, at det Udtryk er betegnende. Havde Regjeringen været enig i at opstille en anden Grundsatning, havde Tiden vel ogsaa flaaet til til at gennemføre denne anden Grundsatning. Men Sagen var ganske naturlig den, at Regjeringen vilde gaae den Vej, som Loven anviste. Dersom man havde fordret Mere, var der Intet sleet, og det ikke just af Mangel paa Tid — thi Tiden er meget elastisk —, men paa Grund af Mangel paa Overeensstemmelse i Grundsatninger mellem flere Medlemmer og Regjeringen. Det er altsaa det første Udgangspunkt: den gjældende Ret. Naar nu et æret Medlem (Bloug) har meent, at Kirkeministeren havde Uret i, i